

højtærede Minister, paa ingen Maade vil kunne accepteres.

Der kunde i og for sig være adskillige andre Eksempler at nævne, men for ikke at synde mod det gode gamle Ord, hvormed jeg indledede, vil jeg indskrænke mig til disse Eksempler. Jeg vil under Henvisning til disse Eksempler sammenfatte min almindelige Dom over denne Side af Lovforslaget derhen, at det forekommer mig, at dets strafudvidende Linie gaar for vidt, det trænger til Begrænsning. Der er med Hensyn til det strafbares Omraade formuleret et rigtigt, skarpt og klart Princip, der lyder saadan, at hvor Straf ikke er nødvendig, er den skadelig; thi hele Strafforfølgningen medfører Udgifter for Samfundet, øgede Udgifter til Politi og Retspleje, og det er urimeligt at gribe ind i Menneskers Livsforhold med Straf, naar det ikke er absolut nødvendigt. Det er ud fra dette Princip, at naar Straf ikke er nødvendig, er den skadelig, at jeg i Udvalget paa dette Punkt, ud fra de Eksempler, jeg her har nævnt, vil søge en Begrænsning af Lovforslagets Omraade.

Imidlertid, hvad der i saa Henseende kan være at kritisere af Enkeltheder og søge ændret under den lige saa interessante som vanskelige Udvalgsbehandling, der nu forestaar, er — det ønsker jeg gerne stærkt at understrege — efter min Optattelse af saare ringe væsentlig Betydning paa Baggrund af de betydningsfulde Fremskridt, som Lovforslaget rummer; i det store og hele forekommer det mig, at det paa rette Maade og i Overensstemmelse med Nutidens Retsbevidsthed drager Grænserne for det strafbares Omraade. Jeg tror heller ikke, der kan gøres afgørende Indvending mod Lovforslagets Form og hele Opbygning, og det forekommer mig ogsaa, at det med Rette er sagt af det ærede Medlem Hr. Sundbo, at Sproget i Lovforslaget i Almindelighed er jævnt og klart.

Jeg har derfor endnu kun at tilføje en Tak til den højtærede Justitsminister for det meget betydelige og betydningsfulde Arbejde, han har udført, og som ligger bag hans Forelæggelse af dette Lovforslag, og jeg kan kun ønske ham en lykkelig Haand til at føre til et endeligt Resultat snarest muligt det Arbejde, der er kommet til ham og til os som Resultat af mange udmærkede

Mænds Evner og Virksomhed paa Grundlag af en Ordning — derom vi idet for øvrigt ikke være unaturligt, at jeg minder —, hvori det ærede Medlem Hr. Zahle som Justitsminister har sin betydningsfulde Andel, idet det var ham, der overdrog Professor Torp det Kommissorium, denne fik, og ham, der nedsatte den sidste Straffelovskommission. Naar, hvad jeg haaber, den højtærede Minister har Lykke til at se dette Arbejde, som han her forelægger, kronet med Held ved dette Lovforslags Gennemførelse i denne Samling eller i alt Fald saa hurtigt som muligt, vil paa et saare betydningsfuldt menneskeligt og samfundsmæssigt Omraade forældede Anskuelser vige Pladsen for en nyere Tids og en nyere Videnskabs Optattelse, og dertil vil det være det radikale Venstre en Glæde at medvirke.

Blang: Det er ganske naturligt under Behandlingen af det foreliggende Lovforslag, at det i alt væsentligt bliver Juristerne indenfor dette høje Ting, der tager Ordet. Ikke desto mindre kunde jeg have Lyst til at fremsætte enkelte Bemærkninger til nogle af Lovforslagets Enkeltheder, idet jeg i det store og hele vil kunne slutte mig til Partiet Venstres Ordfører i denne Sag, det ærede Medlem Hr. Rytter, baade i den Ros, han gav Lovforslaget, og i den Kritik, han fremsatte mod det i visse Henseender.

I de Bemærkninger, jeg her vil fremsætte, vil jeg først vende mig til Kapitel 6 i Lovforslaget, der omhandler Straffene. Jeg vil her begynde med at sige et Par Ord om Dødsstraffen. Samtlige Talere, der hidtil har haft Ordet, er gaaet med til Dødsstraffens absolutte Bortfald. Selvfølgelig vil alle tage Afstand fra Fortidens Legen med Menneskeliv, men det forekommer mig dog at være noget andet at fastslaa i en Straffelov, at intet Menneske, hvad Forbrydelse han end begaar, under nogen som helst Omstændigheder vil kunne straffes paa Livet.

Det ligger maaske nær at antage, at man særlig fra kirkelig og kristelig Side skulde være en født Modstander af al Straf paa Livet, men det finder jeg ikke er Tilfældet. Hvis man, hvad jo dog maa være naturligt fra kirkelig og kristelig Side, vil gaa til den hellige Skrift og spørge om dens Stilling til en saadan Sag, vil man se, at